

Sygn. akt I UK 448/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o wcześniejszą emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 107/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik odwołującego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu
Apelacyjnego w Białymstoku z 24 czerwca 2014 r., zaskarżając go w całości.

Zarzucono naruszenie: art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia
17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych
w zw. z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie
wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub
w szczególnym charakterze; art. 32 ust. 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z
Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z

7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; oraz art. 22 k.p.

Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że „istnieje potrzeba wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które budzą poważne wątpliwości. W szczególności § 2 w zw. z pkt 24 działu XIV załącznika wykazu A do przedmiotowego rozporządzenia”. Zdaniem skarżącego powołane przepisy wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego mają dowodzić m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z: 10 lutego 2012 r., II UK 125/11, 2 października 2013 r., II UK 69/13, 4 lipca 2013 r., II UK 413/12.

Dodatkowo, przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniano wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy dla oceny stosunku pracowniczego pierwszoplanowe znaczenia ma nazwa umowy deklarowana w chwili jej zawierania, czy sposób, w jaki strony kształtują więź prawną w trakcie trwania umowy.”

Pełnomocnik organu rentowego w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie jako niezasadnej, oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ramach tzw. *przedsądu* Sąd Najwyższy bada czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.).

W sytuacji wskazania przez skarżącego na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), koniecznym jest przedstawienie tych rozbieżności i wykazanie, że przepisy je wywołujące nie

zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej (por. postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli przepisy te były przedmiotem licznych wypowiedzi interpretacyjnych Sądu Najwyższego zawartych w wielu orzeczeniach (postanowienie SN z 19 kwietnia 2004 r., I PK 698/03, niepubl.), a także, iż potrzeba wykładni przepisów prawnych jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia ogólnych klauzul (zwrotów niedookreślonych) przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (por. postanowienie SN z 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 331, postanowienie SN z 19 maja 2011 r., I CSK 700/10, LEX nr 1294148).

Na wstępie trzeba zauważyć, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik nie sprecyzował norm prawnych, na tle których dochodzi jego zdaniem do rozbieżności w judykaturze. Niezależnie od tego należy podkreślić, że wskazane we wniosku orzeczenia, które zdaniem pełnomocnika skarżącego dowodzą rozbieżności wykładni przepisów prawnych, zapadły w różnych okolicznościach faktycznych. Tym samym ich porównanie nie uzasadnia tezy, że w orzecznictwie występują rozbieżności na tle stosowania bliżej niesprecyzowanych przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odnosnie wykładni § 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w zw. z pkt 24 działu XIV Wykaz A do tego Rozporządzenia, zakładając, że ta regulacja budzi wątpliwości skarżącego, Sąd Najwyższy w wyrokach z 10 lutego 2012 r., II UK 125/11, LEX nr 1157554 oraz 2 października 2013 r., II UK 69/13, LEX nr 1386037, jednoznacznie stwierdził, że dla zakwalifikowania czynności dozoru i kontroli w wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu ww. Rozporządzenia, jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, przesądzające jest czy w tych oddziałach lub wydziałach zakładu jako podstawowe były wykonywane prace w szczególnych warunkach. Z kolei w wyroku z 4 lipca 2013 r., II UK 413/12, LEX nr

1350310, Sąd Najwyższy wypowiedział się w innej kwestii, a mianowicie co do tego jak, w kontekście czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli, o których mowa w poz. 24 dział XIV Wykaz A do ww. Rozporządzenia, rozumieć wymóg aby czynności te były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wskazując na regułę, a mianowicie że czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji objęte poz. 24 działu XIV Wykaz A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach; podzielił jednocześnie stanowisko prezentowane dotychczas w orzecznictwie co do istnienia odstępstw od tej reguły.

Uwzględniając powyższe, pełnomocnik skarżącego nie wykazał, że w tej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W przypadku wskazania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na istotne zagadnienie prawne, skarżący powinien określić przepisy prawne, z którymi zagadnienie to jest związane, wskazać argumenty prawne, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych oraz motywację, że rozwiązanie tego zagadnienia jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia SN z: 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794; 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, LEX nr 1466239). W tej sprawie pełnomocnik skarżącego tego nie uczynił, ograniczając się w ramach twierdzenia o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego wyłącznie do postawienia zacytowanego powyżej pytania.

Mając na względzie powyższe, stosowanie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.